

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 4/2025
23.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бојане Пауновић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Александра Степановића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Катића, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Катића, адвоката Данила Лакићевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 874/23 од 26.08.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 794/24 од 12.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Катића, адвоката Данила Лакићевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 874/23 од 26.08.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 794/24 од 12.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 874/23 од 26.08.2024. године окривљени Зоран Катић оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 7 (седам) месеци и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, с тим што ће суд, ако окривљени наведену новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, обавезан је окривљени да сноси трошкове кривичног поступка, те да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а оштећеном трошкове награде и накнаде за рад пуномоћника из редова адвоката, о чијој ће висини и року плаћања, суд одлучити посебним решењем, док је оштећени АА са имовинскоправним захтевом, упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 794/24 од 12.11.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Зорана Катића и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Зорана Катића, адвокат Данило Лакићевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и повреде закона из члана 441. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи или укине пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 794/24 од 12.11.2024. године којом је потврђена пресуда Основног суда у Суботици К 874/23 од 26.08.2024. године и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Катића, недозвољен односно да у односу на повреду закона из члана 441. ЗКП, нема прописан садржај.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У поднетом захтеву, бранилац окривљеног Зорана Катића, као разлог подношења истог, формално наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, по оцени Врховног суда, образложење ове повреде своди се на оспоравање чињеничних утврђења и закључака суда у правноснажној пресуди, изношењем сопствене оцене доказа и сопственог виђења чињеница које произилазе из изведених доказа, супротно оном које утврђује суд. Наиме, према ставу браниоца, а с обзиром на начин на који је кривично дело извршено и да код окривљеног није постојала преварна намера, то се у радњама окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела због кога је оглашен кривим, већ евентуално битни елементи кривичног дела утаја из члана 207. Кривичног законика, обзиром да је окривљени присвојио туђу покретну ствар која

му је поверена на чување, а имајући у виду да је окривљени позајмио возило од оштећеног и исто му није вратио.

Дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног, као разлог побијања правноснажних пресуда, суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП).

Међутим, како према одредби члана 485. став 4. ЗКП, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП), није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца, то је овај суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Катића, у овом делу, оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости надаље истиче и повреду кривичног закона из члана 441. ЗКП, која само у одредбама које се односе на досуђени имовинскоправни захтев или одлуку о одузимању имовинске користи проистекле из кривичног дела (став 3.) и трошкове кривичног поступка (став 4.), представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, бранилац у захтеву пре свега није определио о ком ставу наведене одредбе се ради, а ни у образложењу захтева, није указао на који начин је евентуално одлуком о имовинскоправном захтеву и о трошковима поступка, повређен закон.

Врховни суд, према изричитој одредби члана 489. став 1. ЗКП, испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву и није овлашћен да по службеној дужности оцењује коју конкретно повреду закона или други разлог је бранилац имао у виду приликом подношења захтева.

Како се изложеним наводима захтева, по оцени овога суда, не наводи у чему се конкретно састоји повреда закона из члана 441. ЗКП, на коју се захтевом само формално указује, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на ову повреду закона одбачен, јер нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Са свега изложеног, Врховни суд је поднети захтев одбацио и то на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП у односу на део захтева који нема прописан садржај, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у односу на део захтева који је оцењен недозвољеним и донео одлуку као у изреци решења.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Бојана Пауновић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић